

Obráčení k Otci¹

Moji drazí,

(...)

Dnes bych se chtěla spolu s vámi zamyslet nad jednou věcí.

Proto, abychom mohli říci, že milujeme Boha, že opětuje jeho lásku k nám tou naší, musíme plnit vůli Boží, jak nám to potvrzuje druhý bod naší spirituality.

Někdo by si ale mohl položit otázku: dělat v životě výlučně vůli někoho jiného, byť i samého Boha, naplňovat ve svém životě záměr, který má s námi někdo jiný, i když je to Bůh, nevede snad k tomu, že se zamlží, nerozvíjí naše osobnost, že se zbavíme vlastní svobody?

Pomyslíme-li alespoň trochu na to, kým jsme my, co vlastně tvoří naše skutečné bytí, přesvědčíme se, že tomu vůbec tak není, že je to přesně naopak.

My jsme a od počátku jsme byli přítomni v Boží mysli, v jeho Slově.

My jsme v Bohu slovem, na které myslel už od věčnosti. Toto slovo je naše pravé já. V určité chvíli nás Otec stvořil a objevili jsme se na této zemi.

Tak jako posláním samého Slova Božího, Slova Otce je být stále obrácené k Otci, (prolog k evangeliu sv. Jana říká: jednorozený Syn je obrácen k Otci /srv. Jan 1, 18/) tak tomu má být i s námi.

Ježíšovo bytí, jeho bytí, má smysl jenom proto, že je zrozené z Otce, a všechno, co je jeho, mu bylo dáno od Otce. Proto plní to, co chce Otec, neboť to tvoří jeho skutečné bytí: díky tomu je Slovem Otce a zároveň sebou samým. Ježíš nedělá nic jiného než Otcovu vůli, i když - jako člověka - ho to někdy může stát (například agonie v Olivové zahradě), ale plní ji.

Podobně i my máme plnit vůli Otcovu. A rozvoj naší osobnosti spočívá právě v tom, že žijeme to, co On pro nás zamýšlel a zamýšlí. Zde je odpověď na to, proč máme v životě naplňovat - jak to vyžaduje náš Ideál - záměr, který s námi má Bůh, záměr, který je naším vlastním životem a také naší svobodou, protože nás osvobozuje, abychom byli opravdu sebou samými.

Zůstaňme tedy stále obráčení k Otci, k jeho vůli.

Víme, že pro nás je vůle Boží nádherným paprskem o sedmi barvách nebo diamantem se sedmi zářivými stěnami. Je třeba ji žít a za základ položit nevyhnutelný předpoklad: na prvním místě vzájemnou lásku, jednotu mezi námi.

Dále nás to vede k dokonalému konání naší každodenní práce, k tomu, abychom se se zápalem a horlivostí vrhli do vyzařování našeho Ideálu, vede nás k prohloubení našeho sjednocení s Bohem skrze úkony zbožnosti, k tomu, abychom s láskou pečovali o svůj fyzický život a věnovali potřebnou péči bydlení, abychom se s elánem věnovali svému studiu a činností, které nám umožňují udržovat kontakt především s lidmi, kteří jsou nám zvláštním způsobem svěřeni.

¹ Výběr z myšlenky kolegamenta CH z 28. listopadu 1996

V souvislosti se vším co máme dělat, pěknou myšlenku říká sestra Magdeleine, zakladatelka Malých sester Foucauldových:

"Každé ráno nám Bůh nabízí den, který připravil pro nás: není v něm nic, čeho by bylo příliš a nic čeho by 'bylo málo', nic indiferentního a nic neužitečného."

Všechno je nanejvýš důležité.

Připomínejme si tedy v tomto měsíci: obrácení k Otci stále, v každé chvíli, obrácení k jeho vůli.

Chiara